

el Ajuntament de la

CAFE DEL TEMPS

'Des del Retiro'

La atmosfera de revolució lituana de què participa aquest setmanari, pel que fa a les metamorfosis de la tecnologia i l'estètica, va propiciar —i va esponsoritzar— en el número anterior un transvestiment en la identitat d'aquesta secció i el qui la firma. Els agents que foren van transformar el *Cafè del temps* en *Des del Retiro*, i un servidor va permutar en **Josep M. Sanmartí** —més tard o més d'hora, a tots ens arriba el nostre *sanmartí*—. La complexió del caos, certament, hauria quedat disminuïda sense l'eclipsi total de la vitola *made in Satué*, i probablement és aquesta, justament, la causa de la seua desaparició.

Ben mirat, com que un dels temes que tractàvem anava de paternitats confuses —si Sorolles si Pinazos—, l'alterabilitat s'hi prestava que ni fet a propòsit. Quedava total i oportú: si *sanmartins* si *alberoles*, amb una inferioritat indiscutible. Una calamitat, sobretot per al bo de Sanmartí, perquè fer-li subscriure les despietats que des d'ací formulem és una canallada. Com a mínim, que li ho paguen.

El rumor, l'avantsala del xantatge

Circula el rumor —i se li ha de concedir credibilitat, perquè tracta de qui tracta— que la notícia del retall de 2.283 milions de pessetes en el pressupost de RTVV ha fet expel·lir foc pels queixals al director general, com un ninot encès en flama. De fet, quan **Amadeu Fabregat** portava la comptabilitat del centre regional de TVE ja va haver de capejar amb unes vaques tan magres com les que li depara, inicialment, el pressupost que ha assignat la Generalitat valenciana

a la televisió autonòmica. En aquella ocasió ho va resoldre brandant habilitat i xantatge, que, roda i volta, són conceptes idèntics en les maneres del director general. I seria molt fàcil de documentar.

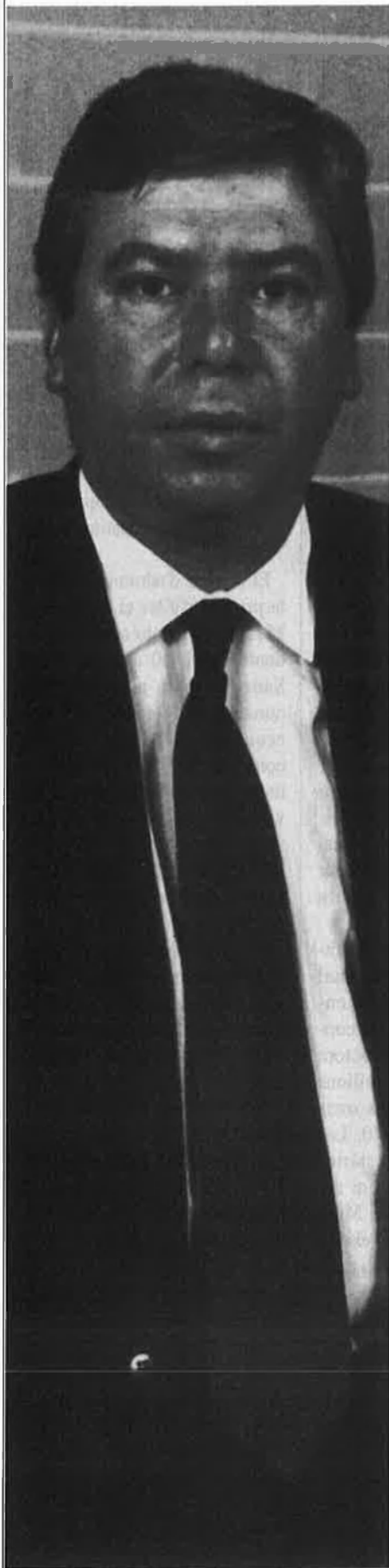
Fabregat va amenaçar que afrontaria el cas, obligat per les circumstàncies adverses, suprimint la retransmissió de la volta ciclista a no sé quina població i part dels reportatges d'informació esportiva. La demagògia va tocar fibra íntima. Ara, com que no pot recórrer, amb idèntic salomonisme, a la mateixa solució —entre altres coses perquè ha de consolidar el negoci i perquè si ho suprimeix ell ja ho oferirà un altre canal— diuen que diu que la novetat del pressupost es pal·liarà a expenses del doblatge i de la producció pròpia, reduint-ne les despeses en un cas i l'altre.

Magnífic, perquè si l'alternativa a la moderació del pressupost passava per treballar-se el mercat publicitari autonòmic, que encara no té el seu **Colom** per descobrir-lo, el director general, contra tota lògica, opta per la martingala de debilitar el doblatge i la producció pròpia, les úniques propietats que singularitzen la TVV. Ara, davant la dimensió de l'avís, si algú s'empassa l'ham que comence a mobilitzar-se els detractors alabanti la producció pròpia. Per posar un cas, el *Paraor So Nelo* que perpetra **Salvador Barber** —el millor programa de la TVV, com assegura la revista *Tiempo* en el seu especial falles— tots els dijous pot quedar tocat de l'ala i perillar la seua continuïtat. Genial, que diria Amadeu.

La il·legalitat pressupostada

L'il·lustre Col·legi d'Advocats de Barcelona, a través de la Comissió de De-

fensa dels Drets de la Persona i del Lliure Exercici de l'Advocacia, ha adreçat una comunicació a tots els partits polítics catalans amb representació al Parlament espanyol, instant-los a expressar el seu rebuig per la inclusió en el projecte dels pressupostos generals de l'estat de partides de fons reservats.

La Comissió té constància que en el projecte pressupostari que l'executiu ha enviat rerenment al Congrés dels Diputats hi ha una partida, de 2.781 milions de pessetes, destinada a fons reservats que, en relació al curs econòmic anterior, han experimentat un increment que, en xifres referides al Ministeri de Justícia, se situa, poca broma, en el 50 per cent.

Els fons reservats, com apunta l'adjectiu, estan al marge no només del control parlamentari, sinó també del judicial, i, per tant, impedeixen la transparència requerida als diners usats en nom dels interessos generals.

Els del Comitè de Defensa dels Drets de la Persona consideren que l'Acte de la Sala 3ª del Penal de l'Audiència Nacional, del 25 del mes d'abril del 89, va crear condicions suficients per a considerar que l'existència d'aquesta classe de partides —i més encara el seu increment tan ostensible— constitueix una vulneració de l'estat de dret.

L'Acte a què al·ludeix el Col·legi d'Advocats va resoldre revocar, a instàncies del Ministeri Fiscal, una ordre dictada pel Jutge d'Instrucció en el procediment criminal seguit contra el comissari Amedo. L'ordre en qüestió exigia al Govern informació sobre la utilització de fons reservats en les activitats il·lícites de l'acusat i la seua banda de delinqüents funcionaris.

Des del punt de vista de la moralitat —noció molt recusada per la classe política en general— amb maniobres com les que fa al cas, un govern, del signe que siga, perd tota legitimitat quan condemna el terrorisme, i estafa l'electorat quan invoca els seus esforços per les al-

tes cotes de transparència en la gestió.

Acords policials, paper mullat

El ministre de l'Interior, **José Luis Corcuera**, ha obert un expedient a dos policies nacionals per la gravetat que implica el fet d'haver col·laborat amb els mossos d'esquadra. Per tot delictes, la col·laboració dels agents consistia a haver facilitat unes dades d'un atestat a un agent autònom membre de la Brigada del Joc.

Els fets van ocórrer a causa de la detenció practicada a una súbdita americana el passat 14 d'abril del 1989, la qual estava acusada d'haver intentat cobrar mil duros amb una butlleta de la *loto ràpid* falsificada.

La curiositat del cas és que fa un mes —el passat 21 de febrer— que Corcuera i el president **Jordi Pujol** van firmar un acord en base a les col·laboracions entre el cos policial de l'estat i l'autònom, en el qual quedava contemplat que els mossos tindrien accés a les dades de què disposara la policia nacional. L'actualitat demostra que les coses que allà es van pactar no han servit de gran cosa. El Ministeri del ram continua sense reconèixer l'existència de cap policia que no siga la del cos de seguretat de l'estat.

I si això resulta insignificant, continuant el marxamo normatiu, Interior donarà major consistència pròximament, amb el pretext dels Jocs Olímpics del 92, a la seua presència a Barcelona. Que en plata vol dir, si no hi ha contraordre posterior, 10.000 milions de pessetes, i en coure, dos mil agents i sis comissaris més. I com és tradicional, quedaran com a llegat, com queden les infraestructures olímpiques. El que es queixa és perquè vol: que Madrid discrimina Catalunya, és una observació que no toca de peus a terra. Passa tot el contrari.